

...tanker fra en strandkant...

Der er ingenting i verden så stille som sne.

Det totale fravær af lyd, når man kigger på sne, der daler sagte ned udenfor. Men det kan være svært, at mærke denne stilhed, når sommersonen bager ned fra en skyfri himmel. Om sommeren er det nærmest modsat. Hvis man går hen og kigger nærmere efter i et blomsterbed – eller bare en farverig vejkant, så er det som om, at der kommer lyd ud af blomsterne.

Min datter har en børnebog, hvor der optræder nogle ”melodiblomster”, fordi plantens blomst har form som en note. Jeg tror, at der findes sådan nogle ”melodiblomster” i alle haver. For det er som om, at livet – og Skaberkraften – synger til himlen i alle verdens toner gennem havens blomster, når de er i fuldt flor. Den stille sne er afløst af de syngende blomster.

Også vores eget liv har en sommer. Man kan dele livet op i forår, sommer, efterår og vinter. Som små børn er vi som foråret, der venter på at springe ud. Når vi bliver voksne med ansvar og forpligtelser er vi i vores sommer, fordi det også er dér, hvor vores drømme kan realiseres og livet folde sig ud i fuld flor. Men efter det lange voksenliv begynder man måske, især som bedsteforældre, at se sommeren bag sig. Efteråret sniger sig ind under huden, med al dens ro og eftertænksomhed og smukke farvetoner. Og til sidst står vi mennesker i vores vinter, i alderdommens sidste dage – der, hvor vi ikke oplever endnu et forår...

Derfor oplever vi måske sommeren, som særlig intens. For det er sommeren, som vi venter på i foråret – sommeren, som vi tænker tilbage på i efteråret – og sommeren, som vi længes efter om vinteren. Men vi er ikke de eneste, der har det sådan. Også dyr, fugle og planter har deres tid om sommeren. For om sommeren skal hele livet nås, inden frosten sætter ind, og sætter yngel og blomst i stå.

Et velkendt billede for sommer er glade børn, der leger i strandkanten. Et scenarie, der går igen lige fra kunstmalerier til tv-programmers skildringer af sommer.

Men hvorfor er det egentlig det? Jeg tror, det fordi, vi i vores børns øjne ser vores fremtid – og de ser deres fremtid i vores! Når vi kigger på vores børn, der griner og leger i strandkanten – og nyder livet – så ser vi på noget, der gør os glade, måske endda lykkelige. For en stund mærker vi dét, der fylder vores liv med mening både forår, sommer, efterår og vinter; nemlig Kærlighed!

Uden Kærligheden til andre mennesker – og deres Kærlighed til os, ville livet være som én lang regnfuld og kold gråvejrsdag i november.

Det er Kærligheden til andre – og andres Kærlighed til os – der bærer os videre fra mørket til lyset, fra sorger til glæder. Og når vi kigger på vores børn, der griner højt mens de leger i vandkanten, får vi måske også glimt af noget andet. De følelser, der vækkes i os, er vel det tætteste, som vi kan komme et billede på Guds følelser for os selv! For Gud har samme Kærlighed til os, som vi har til vores børn.

Han har Kærlighed til os, på trods af vores svigt og tvivl – ligesom vi har Kærlighed til vores børn, uanset, hvad de end byder os.

Jesu Kristi komme til vores verden – og ikke mindst hans død og opstandelse – viser os, hvor stor Kærlighed Gud har til os hver især. Gud gav sin søn til døden for os. Og så stor Kærlighed til os mennesker rækker ikke kun sommeren over. Den er med os alle både forår, sommer, efterår og vinter – den er med os alle vore dage, indtil verdens ende!

Sommeren bringer ikke kun det bedste frem i fugle, dyr, planter og mennesker. Den minder os også om Guds Kærlighed til os. Og sommeren bør også minde om, at vi skal have Kærlighed til Gud, som vi har til vores børn – for ligesom børn ser deres fremtid i deres forældre, kan vi også se vores fremtid hos Gud.

Mads Zachodnik